

Sygn. akt III KO 111/17

POSTANOWIENIE

Dnia 21 marca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski (przewodniczący)

SSN Andrzej Stępka (sprawozdawca)

SSN Włodzimierz Wróbel

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron

w dniu 21 marca 2018 r.

w sprawie A. K.

zażalenia na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2018 r., sygn. akt III KK 111/17, odmawiające przyjęcia wniosku skazanego o wznowienie postępowania zakończonego postanowieniem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 23 października 2017 r., sygn. akt III AKzw (...), utrzymującym w mocy postanowienie Sądu Okręgowego w R. z dnia 1 września 2017 r.,

w przedmiocie warunkowego przedterminowego zwolnienia,

wobec jego oczywistej bezzasadności,

na podstawie art. 545 § 3 *in fine* k.p.k. w zw. z art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 8 listopada 2017 r. A. K. wystąpił o wznowienie opisanego na wstępie postępowania podnosząc, że konieczność udzielenia mu warunkowego przedterminowego zwolnienia z reszty kary pozbawienia wolności „jawi się w sposób oczywisty”. Wniósł także o dopuszczenie dowodów z dokumentów wskazanych we wniosku oraz o zwrócenie się do Trybunału Sprawiedliwości Unii

Europejskiej z pytaniem prejudycjalnym, przy czym nie sprecyzował treści tego pytania.

Postanowieniem z dnia 23 stycznia 2018 r., sygn. akt III KK 111/17, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia wniosku skazanego o wznowienie postępowania wobec jego oczywistej bezzasadności. Wskazał w uzasadnieniu tego orzeczenia, że wnioskodawca w żadnym punkcie swojego pisma nie podniósł jakiegokolwiek z kodeksowych przesłanek wznowienia postępowania wymienionych w przepisach prawa, ani nie przedstawił argumentacji pozwalającej na jej rozważenie po myśli art. 540 § 2 i 3 k.p.k. Poprzestał natomiast na obszernym cytowaniu orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości UE oraz Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, jak również Trybunału Konstytucyjnego – bez związku nawet z ogólnie zarysowanymi zastrzeżeniami do kończącego postępowanie postanowienia Sądu Apelacyjnego.

Na to postanowienie zażalenie w ustawowym terminie wniósł skazany A. K. Zaskarżonemu postanowieniu zarzucił w szczególności obrazę ustawy z dnia 14 kwietnia 2000 r. o umowach międzynarodowych (art. 2 pkt 3) w zw. z art. 26 i 27 konwencji wiedeńskiej o prawie traktatów sporządzonej w Wiedniu dnia 23 maja 1969 r. (Dz. U. z 1990 r. Nr 74, poz. 439). Ponadto wniósł o dopuszczenie dowodów wskazanych w uzasadnieniu niniejszego zażalenia – jednak ich nie przedstawił.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie skazanego A. K. nie zasługuje na uwzględnienie.

Rozpoznając niniejsze zażalenie Sąd Najwyższy nie mógł badać zasadności podniesionych przez skazanego argumentów uzasadniających – jego zdaniem – wznowienie postępowania w sprawie wydania decyzji o warunkowym przedterminowym zwolnieniu. Konieczne było ograniczenie się do podstaw zażaleniowych, określonych w Kodeksie postępowania karnego – których jednak skarżący w swoim piśmie nie wskazał.

Podobnie, jak w samym wniosku o wznowienie postępowania, tak i w zażaleniu, skazany dokonał analizy przepisów prawa Unii Europejskiej i prawa międzynarodowego, jednak nie przedstawił konkluzji z niej wynikającej.

Nie wspomniał chociażby, na czym miałyby konkretnie polegać naruszenie tych przepisów przez sądy procedujące w jego sprawie. Wskazał przy tym jedynie,

że w obecnej chwili jest przetrzymywany ponad niezbędną potrzebę, co jest również niezgodne z art. 5 ust. 1 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka. Wyciągnął też wniosek, że z naruszenia art. 540 § 3 k.p.k. i art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej wynika skutek w postaci naruszenia art. 6 i art. 21 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz art. 26 i 27 konwencji wiedeńskiej o prawie traktatów. Na marginesie warto podnieść, że tak samo obszerną analizę powyższych przepisów prawa międzynarodowego, pozbawioną jednak konkluzji w postaci przeniesienia tychże przepisów na grunt niniejszej sprawy, skarżący przedstawił w samym wniosku o wznowienie postępowania, jak również we wniosku o udzielenie warunkowego przedterminowego zwolnienia (k. 2). W obu tych środkach procesowych podniósł jedynie, że „jest przetrzymywany w jednostce penitencjarnej ponad niezbędną potrzebę”.

Trudno jednak ustosunkować się do tak sformułowanych zarzutów zażalenia, skoro nie podniesiono w nim, na czym polegało naruszenie prawa przez procedujący jednoosobowy skład Sądu Najwyższego. Trafnie bowiem Sąd ten orzekając w sprawie stwierdził, że zagadnienia związane z obliczaniem okresu niezbędnego do ubiegania się o warunkowe przedterminowe zwolnienie nie mieszczą się w kręgu ustawowych podstaw wznowienia postępowania, lecz podlegają rozwiązaniom przewidzianym w prawie karnym wykonawczym. Skarżący zaś, ani we wniosku o wznowienie postępowania, ani w zażaleniu, nie podniósł, by w jego sprawie wystąpiła jedna z przyczyn mogących stanowić podstawę do wznowienia postępowania na gruncie prawa karnego wykonawczego.

W rezultacie, postanowienie Sądu Najwyższego należało ocenić jako w pełni zasadne i w konsekwencji utrzymać je w mocy.

r.g.